

«Hjertet må brukes foran regler og byråkrati i saker som bryter menneskerettigheter»

av Kristine Nilsen Oma

Jeg heter Kristine Nilsen Oma er dansekunstner og koreograf og driver improvisasjon workshops på regelmessig basis åpen for alle her i Bergen. Jeg driver folkeakademiet Bergen sentrum med min mann Per Rutledal, hvor vi fokuserer på denne aktiviteten. Jeg er ingen skribent, men håper likevel teksten under sier noe av verdi for deg som leser den.

Jeg snakker her som enkelt menneske og representerer ingen organisasjon eller snakker på vegne av noen eller noe direkte.

Jeg vil likevel snakke om hvor min inspirasjon til tesen er hentet fra, og hvorfor jeg synes det er viktig.

Jeg er gruppeleder i en buddhistisk lekmannsorganisasjon som heter *Soka Gakkai Norge*. *Soka Gakkai* er japansk og betyr verdiskapende samfunn. (<http://www.sgi.org>) *Soka Gakkai* har i dag ca. 200 medlemmer i Norge og på verdensbasis ca 15 millioner medlemmer.

Den originale tesen jeg sendte inn var et direkte sitat fra et brev skrevet av den buddhistiske munken Nichiren Daishonin på 1300 tallet i Japan.

I dette brevet skrev han noe som jeg har et bevisst forhold til i alle valgene jeg tar i livet mitt.

Dette sitatet lyder: «*Det er hjertet som er viktig*»

Jeg ble bedt om å spise dette sitatet, og da kom jeg frem til det som er min tese:
«*Hjertet må brukes foran regler og byråkrati i saker som bryter menneskerettigheter*»

Jeg liker den tesen.

Jeg syns alle skal smake litt på den for seg selv, og hva den kan bety i ditt liv direkte.

I ditt arbeid. I ditt ekteskap, i ditt forhold til venner, i forhold til alt i livet ditt.

Originalsitatet «*Det er hjertet som er viktig*» var skrevet til en samurai kriger som het Shijo Kingo.

Shijo Kingo var en temperamentfull mann, og Nichiren skrev mange brev til denne mannen som medlemmene av soka gakkai studerer den dag i dag.

Shijo Kingo hadde kommet opp i konflikter med sine kollegaer i samurai kriger yrke, og Nichiren advarte ham mot å gi inn til temperamentet sitt, og heller bruke strategien til Lotus Sutraen.

Lotus Sutraen sier at alle mennesker fortjener respekt. Absolutt alle. Fordi alle mennesker har buddhanaturen.

Buddanaturen karakteriseres av: endeløs medfølelse, visdom og mot; denne tilstanden ligger latent i hvert eneste menneske, uten noen forskjell mellom kjønn, rase, sosial status, intellektuell evne eller religion.

Så man kan enkelt sagt si at min tro handler om å bruke hjertet og jobbe for alle menneskers likeverd.

Er ikke dette fantastisk?

At vi alle har disse evnene inni oss, og det er hvert enkelt av oss sitt ansvar å hente disse evnene frem.

I Soka gakkai organisasjonen bruker vi aktiv meditasjon som bønn og som et redskap for å trene og vekke disse evnene av medfølelse, visdom og mot; inni oss. Denne aktive meditasjonen er en resitering av tittelen på Lotus Sutraen: nammyohorengekyo. Som vi synger i fast takt og som vi opplever henter frem vår buddanatur.

[Http://www.sgi.org/about-us/videos/how-to-chant1.html](http://www.sgi.org/about-us/videos/how-to-chant1.html)

Soka gakkai's internasjonale leder heter Daisaku Ikeda.

Ikeda har fått over 300 ærestitler fra universiteter verden over for sitt arbeid for fred og menneskerettigheter.

Ikeda skriver at Lotus Sutraen er en lære av myndiggjøring eller på engelsk "empowerment". Det engelske ordet har for meg en lettere forstått mening enn det norske ordet.

Lotus Sutraen snakker om alle menneskers ubegrensede potensiale og verdighet, og den lærer oss at den indre bestemmelsen til kun en person kan forandre verden. Eksempler her i historien er Martin Luther, Nelson Mandela, Martin Luther King, Mahatma Gandhi.

Soka Gakkai er en støtteorganisasjon til FN og Daisaku Ikeda skriver hvert år et fredsforslag til FN.

Soka Gakkai jobber for menneskerettigheter hoved saklig gjennom gruppemøter i hjemmet hos hverandre hvor vi mediterer, studerer, diskuterer og bygger vennskap med det målet og virkelig styrke vår egen evne til å skape verdi.

Jeg tar dette veldig personlig. Fordi jeg tror på fred gjennom det soka gakkai kaller menneskelig revolusjon. Gjennom at jeg styrker min buddanatur, mitt mot, min visdom og min medfølelse i møte mennesker, så vil dette gi dominoeffekten videre. Det er en sakte

prosess, men en grundig en. Det at jeg står her og presenterer denne tesen for dere i dag er en øvelse for meg i nettopp dette, å styrke mitt eget mot.

Og dette mener jeg gjelder hver eneste en av oss i våre daglig liv.

Det gjelder i hvordan jeg forholder meg til min mann. Til dere i dag. Til mennesker jeg møter på min vei. Til mennesker jeg arbeider med.

Og kunne se gjennom det umiddelbare, se situasjonen for hva den er, og vurdere hele tiden hva som vil skape mest mulig verdi.

Der mener jeg vi alle har et ytterst personlig ansvar og ikke minst mulighet til å gjøre en stor forskjell.

Nå har jeg mange ytterst personlige grunner til å kjempe for menneskerettigheter, og ut ifra det jeg ser rundt meg i samfunnet syns jeg det er viktigere enn noen gang å snakke om viktigheten av dem.

Tesen kan handle om alt.

Fra flyktningpolitikk, til eldreomsorg, ruspolitikk og kanskje den saken som ligger meg veldig nær de siste årene: behandling av funksjonshemmede og spesifikt ME syke.

Vi trenger folk i alle posisjoner i samfunnet som tør å tenke selv, og se situasjonen som er rett foran dem og derifra vurdere det beste. Og med det beste mener jeg alltid hva som skaper mest verdi for alle. Alltid. Dette bør være grunnholdningen: Hva skaper mest verdi for absolutt alle?

Jeg har, dessverre, og heldigvis, vært i flere situasjoner som er hårreisende når det kommer til min opplevelse av hjelp fra helsepersonell og kommune når det gjaldt hjelp til å leve med et handicap. Jeg har alvorlig ME og må ligge i mørkerom minst 20 timer hver dag for ikke å få enda verre symptomer.

Da jeg ble syk ble jeg meget opprørt over hvor lite forskning, forståelse og empati jeg møtte for en sykdom som er så funksjonsnedsettende.

Nok om det her i denne settingen, jeg snakker gjerne om det tema i andre sammenhenger, men her ønsker jeg bare å nevne det for å si noe om at jeg har også kjent det på kroppen. Diskriminering. Men jeg har valgt å skape verdi ut ifra det, og gjøre det jeg kan for å spre glede, på tross av og på grunn av sykdom.

Jeg kan også nevne et annet personlig eksempel i mitt liv.

I dette rommet og mange flere rom holdt jeg forestillingen far, far away som handler om min oppvekst med en narkoman og voldelig far. Jeg har et godt forhold til min far i dag, som dessverre fremdeles sliter med rusen. Hvordan han har blitt behandlet og fremdeles blir sett på har direkte affektert meg på det dypeste, og hans virkelighet kan ikke unngå å gjøre meg vondt.

Det er viktig at vi som enkelt personer tar ansvar. Akkurat der vi er, her og nå. At vi bruker hjertet. Og at regler og byråkrati støtter oppunder bruken av hjertet og skjønn i hver enkelt situasjon.

Også er det viktig at dette er en personlig kamp som vi tar med oss fra denne diskusjonen her inne og ut i praksis i hverdagen.

Det var det jeg hadde planlagt og si, takk for at dere lyttet.